

1861

Tohoto roku počala stavba silnice okresní, počínající na císařské silnici u Ranné a táhnoucí se zkrze naši obec k Postoloprům. V této stavbě pokračováno bylo i v roce následujícím totiž 1862, v kterémž obec naše velkou povodní byla postižena. Povodeň ta stala se právě na svátek očišťování P. Marie či na Hromnice, a dosáhla takových rozměrů, že není žádného pamětníka podobné povodně. Obraz tohoto téměř moře povstane čtenáři čistý, udám-li hranice aspoň zkusmo: Voda rozlita byla od vrchů březenských až po lenešickou kovárnou, pod Ovčín pod vrch, odo Postoloprta až za knížecí štěpnici. Hráz u myslivny byla návalem protržena, čímž se stalo, že vody se spojily v jediný zkázonosný celek, jenž vsí svou bouřnou silou vrhl se na vesnici, z níž skrze stodoly a domy vnikl. Nyní nastal zmatek po vsí dědině. Stáje naplněny byly větším dílem vodou, takže dobytek všeho druhu ustrašen nevítaným tímto hostem dal se do nářku a hluku, mezitím hučela voda stále více a mohutněji, takže již každý očekával nejhorších věcí. Trudný tento stav trval až do rána druhého dne, kdy teprve voda počala opadávati. Škod natropila povodeň ta mnoho. Nejen že utopena byla téměř všechna drůbež, ale i zdi byly pobořeny, hráze potrhány a domy poškozeny. Ještě za to musíme býti Všemocnému Stvořiteli našemu povděčni, že nás od nemocí uchránil, jež obyčejně následují.

Však nepřichází prý nikdy neštěstí samotno! a toto objevilo se i u nás. Dne 22. srpna vyšel v čís. 23 u Kaučů oheň, jenž v malé

chvíli zachvátil 7 stodol, naplněných právě sklizeným obilím, a 8 chaloupek, jež právě za stodolami v řadě stojí. Jak oheň vyšel, neví se. Však to jest jisto, že se dříve vzňala sláma, nahromaděná před stodolou čísla 23. Domkářům, požárem postiženým, přispěl ku pomoci osvědčený lidumil Jan Adolf kníže ze Švarcenberků, jenž každému daroval 100 zl. na stavební materiál. Na památku toho zavázal se duchovní pastýř F. Vincenc Sigmund čísti na den 22. srpna mši sv. za knížecí rodinu.

1869

Rok tento byl dosti úrodným. Zima byla suchá, za to však jaro bylo vlhké stále, takže jařiny velmi krásně vyrostly a se uvedly. Tím však zase utrpěl chmel, jenž působením stálého vlhka a chladna zčernal. V tomto roce založeny byly v Lenešicích dva první spolky, totiž spolek potravní sv.. Šimona a Judy a hospodářsko-čtenářský spolek. Za předsedu obou spolků zvolen jest p. Václav Wágner, rolník z čís. 17. Dej Bůh, aby tyto spolky vyrostly jako zrno hořčičné, aby na jich ratolestech potomci spočinouti mohli, aby ovoce jich blahodárně působilo na všechny osadníky.